

Erik Ofvandahl

Hymn åt studentföreningen Verdandi samt en sång åt dygden af O—l

Uppsala 1891. Almqvist & Wiksells boktryckeri-aktiebolag.

[— Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/OfvandahlE/titlar/HymnÅtVerdandi/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb17586006-faksimil>

Magasin
Ligg. fol.
1(5)

H Y M N

ÅT

STUDENTFÖRENINGEN VERDANDI

SAMT

EN SÅNG ÅT DYGDEN

AF

O—L.

Pris: 25 öre.

STUDENTEN I UPPSALA

UPSALA 1891

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

Hymn åt studentföreningen Verdandi.

Ord och Musik af O—1.

Kraftigt

Håll upp din vin---ge Ver---dan-

Graciöst

di barn Men se dock till ått ugglor ic--ke komma

in bland di-na garn Och skul-le så-dan fa--ra var' å fär-

p

de Håll di--na mö-ten en-dast bland de lär---de!

En sång åt dygden!

Melodi: "Min lilla vrå bland bergen."

Jag lekte käckt på hemmets torfva;
Det var min barndomstid så skön.
Den tiden är mig kär och öm,
Ej laster der fick plantan smitta.
Nej, der var frid och harmoni.
Der fick man plikt och dygder si
Vid Dalaelvens stränder.

Kom så min ynglings vilda yra,
Då stundom var jag stämd i sorg
Och stundom oljud höll på torg,
Se'n krogar sökts bland vänner flera.
Ack, råd, o yngling tag af mig,
Förstör ej så din dyra tid
Och du skall vinna målet!

Men lyckans stjärna var mig trogen:
En dag jag mötte jungfrun blyg.
Jag henne såg uppå i smyg.
Jag fann hon kärlek för mig hade.
Då, allt hos henne jag förnam
Min själ i himmelsk glädje sam:
Hon lofvat bli mig trogen.

Ej tid, ej år, har kalken smittat,
Hon lika ren är nu som förr.
Hon *Heder!* skrifvit på min dörr!!
Hon älskar Gud och tror på dygden.
Så blygt som första gång, och ömt
Hon om mig slår sin arm så skönt:
Der fins ej köttets lustar!

Jag unnar alla att förnimma
Hur skönt det är så'n hustru ha:
Att ingen kan ens lycka ta!
Ty livets höga mål är detta:
Att oskuldjungfrun kunna få,
Ty då man godt hvarthälsat kan gå
Ej misstro se, ell' känna!

Och mannen huru bör han vara,
När han en sådan kvinna har:
Han skändelse ej på sig tar,
Är mild i ord, ej sträng att döma!
Och kvinnan! högst han ställer då —
Ser till hon första plats kan få,
Der flera äro samman!

x 10. 1929

836

Lundequ. 1304